

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 377/2014
17.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Предрага Трифуновића, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући о захтеву Републике Србије, Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за кадрове, Београд, за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда, Одељења у Нишу II-1 У 13854/13 од 18.09.2014. године, уз учешће противне странке М.Н. из Н., улица ..., кога заступа пуномоћник С.С.В., адвокат из Н., улица ..., у предмету премештаја и постављења по обједињеној формацији, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА** пресуда Управног суда, Одељења у Нишу II-1 У 13854/13 од 18.09.2014. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

ОДБИЈА СЕ захтев противне странке за накнаду трошкова.

Образложење

Ставом I диспозитива побијане пресуде уважена је тужба тужиоца, М.Н. из Н., поднета против наредбе министра одбране Републике Србије, број 1-274 од 29.07.2013. године и поништена је та наредба. Ставом II диспозитива побијане пресуде обавезан је тужени орган, Министарство одбране Републике Србије, да тужиоцу надокнади трошкове спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 од дана пријема пресуде, док се у осталом делу захтев одбија као прекомеран. Наредбом министра одбране Републике Србије, број 1-274 од 29.07.2013. године одлучено је да се Н.(М.)М., потпуковник телекомуникација, лична ВЕС 31801, начелник Центра МО Врање, Регионалног центра МО Ниш, Управе за обавезе одбране, Сектора за људске ресурсе Министарства одбране Републике Србије, ФЧ мајора, место службовања Врање, премешта и поставља, по потреби службе, за референта за материјалну обавезу у Одељењу за војну, радну и материјалну обавезу Управе, ВЕС 31001, ФЧ мајора, ФПГ 13, место службовања Ваљево.

У захтеву за преиспитивање судске одлуке поднетом због повреде закона, подносилац наводи да према Закону о управним споровима кад суд поништи акт против кога је покренут управни спор, предмет се враћа у стање у

коме се налазио пре него што је поништени акт донет. Стога, према природи ствари, која је била предмет спора, треба уместо поништеног управног акта донети други, па је надлежни орган дужан да га донесе без одлагања, а најдоцније од 30 дана од дана достављања пресуде. Мишљења је да је, у конкретном случају, Управни суд требало да обавезе тужени орган да донесе нови управни акт. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и преиначи побијану пресуду, тако што ће тужбу одбити или да уважи захтев и укине побијану пресуду, те предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Противна странка, М.Н. из Н., је у одговору на захтев навео да је захтев за преиспитивање судске одлуке поднет од неовлашћеног лица, јер је захтев потписао Начелник управе, а управни спор је вођен против наредбе Министра одбране Републике Србије. Такође истиче да је захтев поднет неблаговремено, јер сматра да је пресуда постала извршна 27.10.2014. године, а да је захтев поднет дана 16.12.2014. године, па је поднет по истеку рока од 30 дана прописаног чланом 51. Закона о управним споровима. Предлаже да суд захтев одбије, као неоснован, или одбаци, као неблаговремен. Тражи трошкове у износу од 25.500,00 динара.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Управни суд је ставом I диспозитива побијане пресуде уважио тужбу тужиоца поднету против наредбе министра одбране Републике Србије, број 1-274 од 29.07.2013. године и поништио је ту наредбу, с тим што је у образложењу исте пресуде навео да је тако одлучио применом члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима и да је тужени орган дужан да донесе нову наредбу у извршењу ове пресуде, у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да су основани наводи захтева да Управни суд, није правилно поступио када је уважио тужбу и поништио тужбом оспорену наредбу, а није предмет вратио надлежном органу на поновну одлуку, и ако је у образложењу пресуде навео да је тужени орган дужан да донесе нову наредбу у извршењу пресуде, у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима. Наведено с обзиром да су, код изнетог, разлози побијане пресуде противуречни диспозитиву исте, па постоји битна повреда правила поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 55/14), а који Закон се сходно примењује на питања поступка која нису регулисана Законом о управним споровима, сагласно члану 74. Закона о управним споровима.

Суд је ценио наводе одговора на захтев противне странке, да је исти поднет од неовлашћеног лица и да је неблаговремен, за које је нашао да су

неосновани. Ово из разлога јер је захтев поднео не начелник управе, како се у одговору на захтев противне странке наводи, већ Министарство одбране Републике Србије, Сектор за људске ресурсе, Управа за кадрове, па је поднет од овлашћеног органа у смислу одредби Закона о Војсци Србије ("Службени гласник РС", бр, 116/07 ... 101/10). Такође захтев је поднет благовремено у смислу члана 51. Закона о управним споровима, будући да је тужени орган (Министарство одбране Републике Србије) побијану пресуду примио дана 29.11.2014. године, према повратници у списима предмета, а захтев поднео поштом препоручено дана 15.12.2014. године.

Са изнетих разлога, налазећи да је побијаном пресудом повређен закон на штету подносиоца захтева, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде и предмет вратио Управном суду, који је дужан да расправи питања на која му је указано овом пресудом.

Врховни касациони суд је, на основу члана 165. став 3. Закона о парничном поступку, према коме ако се укине одлука против које је изјављен правни лек и предмет врати на поновно суђење, оставиће се да се о трошковима поступка поводом правног лека одлучи у коначној одлуци, а који Закон се на питања поступка решавања управних спорова која нису уређена тим законом сходно примењује, сагласно одредби члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива ове пресуде, при чему противна странка, односно њен пуномоћник није ни определио врсту трошкова које тражи, у смислу члана 163. став 2. Закона о парничном поступку.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 17.07.2015. године, Узп 377/2014

**Записничар,
Весна Карановић,с.р.**

**Председник већа – судија,
Олга Ђуричић,с.р.**